

[Hans Hækkerup.]

erfaring for det; jeg har jo i 3 $\frac{1}{3}$ år været indenrigsminister, og jeg havde i den tid anledning til at føre en enkelt lønforhandling med kommunerne. Jeg slap altså ganske godt fra det, naturligvis, det gør jeg jo altid, men jeg gjorde det på den måde, at jeg delte og herskede, og det var naturligvis meget lidt tilfredsstillende. Jeg kunne have godkendt det, det er klart, og jeg kunne lade være med at godkende det. Jeg delte og herskede.

Forhandlingerne i fællesudvalget for kommunernes lønudvalg resulterede jo i enighed om en række beføjelser for de kommunale lønningsnævn. De sammensættes ifølge lovforslaget efter indstilling fra amtsrådsforeningen, købstadkommunalforeningen osv., alle disse kommunale organisationer, hvoraf dog havnene er udgået, bortset fra det tilfælde hvor kommunalbestyrelsen er havnemyndighed. Jeg ser, at fællesudvalget har udarbejdet udkast til en vedtægt for kommunernes lønningsnævn. Jeg vil gerne bede om, at udvalget får denne lønningsvedtægt at se. Jeg tror, den kan besvare en række af de spørgsmål, som jeg vil tillade mig at stille under denne første behandling, f. eks. om hvor stort lønningsnævnet skal være, hvor store de to afdelinger skal være, og hvordan medlemmerne skal udvænes, om det er på tid eller for bestandig. Det sidste vil jo være det værste, når man ser hen til, at ministeren har foreslået, at lønningsnævnet selv skal komme med indstilling om sine lønningsvilkår.

Nu ser jeg, at man har delt lønningsnævnet i to afdelinger, nemlig en for hovedstadsområdet og en for provinsen. Det synes jeg i og for sig er en tiltalende idé, men alligevel synes jeg ikke, den er helt tiltalende. For hvad bliver resultatet af det? Det bliver vel, at vi får to løniveauer, det ene i hovedstaden og det andet i provinsen, og det er vel næppe det, der har været meningen. Navnlig fordi jeg ser, at der skal arbejdes i to afdelinger, og at kun den afdeling, som har direkte med området at gøre, får indflydelse på lønfastsættelsen i området. Derfor tror jeg i og for sig, at det er nok en idé, man bør overveje i folketinget, inden man accepterer den.

Med hensyn til de beføjelser, lønningsnævnet får, er det klart, at man helt

delegerer myndigheden fra kommunalbestyrelserne og fra de kommunale sammenslutninger til denne afdeling af nævnet. Det forstår jeg i og for sig godt, idet baggrunden jo må være, at man har villet søge frem til, skal vi sige en vis udjævning af de kommunale lønninger. Om man opnår det, det tvivler jeg på. Der står nemlig i bemærkningerne, „og på grundlag heraf“ — man tager det altså til overvejelse — „fastsætter nærmere retningslinjer for gennemførelsen af sådanne ændringer i kommunerne.“ Det er en oplagt beføjelsesdelegation, som jeg vel nok vil stille mig lidt tvivlende over for rigtigheden af.

Så ser jeg, at lønningsnævnets afdelinger ingen ret har til at indtræde som part i faglige forhandlinger. Det forstår jeg meget vel, fordi kommunalbestyrelserne vel må forbeholde sig at føre disse forhandlinger på eget ansvar. Sådan opfatter jeg det i hvert fald.

Når det så hedder i bemærkningerne: „En afdeling kan dog beslutte at henskyde en nærmere angiven sag eller gruppe af sager til beslutning i det samlede nævn“, så har jeg forstået det således, at det skal man i og for sig gøre. Der kan kun træffes beslutning i det samlede nævn, selv om den afdeling, som ikke er direkte impliceret i sagen, har en yderst begrænset beføjelse til at pege på de konsekvenser, som man i afdelingen ikke har været opmærksom på.

Det fremgår yderligere af bemærkningerne, at man har forhandlet med bl. a. lønningsministeriet. Jeg må opfatte det sådan, at ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen har accepteret dette forslag. Det kunne i og for sig undre mig, når jeg henser til, hvordan lønningsministeren undertiden har optrådt i det foregående.

Må jeg dernæst sige, at jeg er helt enig, når indenrigsministeren i bemærkningerne til lovforslaget siger, at „tilsynets karakter af en efterfølgende godkendelse (eller nægtelse af godkendelse), . . . har dernæst i praksis regelmæssigt udelukket, at tilsynsmyndighederne kan sætte deres præg på udformningen af lønordninger og derved hindre, at en aftale på et område får uønskelige konsekvenser på andre felter“. Det er jeg helt enig i. Det er også min erfaring, at det har man som indenrigsminister ingen mulighed for at gøre, og jeg